

holdene paa de 3 Øer. Det var det altsaa ikke. Senere har der været megen Interesse i Pressen for disse Reformforslag, der har været mange Interviews og mange Artikler om dem. Mærkelig nok standsede denne Interesse aldeles, da selve Lovforslagene blev fremsat. Den varede lige til det Øjeblik, Lovforslagene kom; siden har de Blade, som var mest ivrige for disse Spørgsmaal, end ikke refereret de Lovforslag, som er fremsatte af mig som Finansminister. Dette viser, at der maaske er noget kunstigt i denne Interesse. Men det er jo ofte saaledes, at der er mere Interesse for Forberedelserne til en Sag end for Sagen, naar den er færdig. Et Skib er mere interessant, naar det staar paa Stabelen, end naar det er løbet af Stabelen, for saa er det et Skib som ethvert andet. Saaledes ogsaa med et Lovforslag. Naar det kommer frem, er det som ethvert andet Lovforslag, det har ikke megen Interesse. Dette er en psykologisk Forklaring, men en Forklaring, som egentlig ikke har nogen politisk Betydning. Dette, at det herhjemme antoges, at vi havde større Reformplaner, end vi havde, og at alle de vestindiske Spørgsmaal skulde tages op til Behandling, gav naturligvis Genlyd ovre paa Øerne, og det fik snart Tilbageslag derved, at der af adskillige paa Øerne udsendtes en Mand hertil — det var Hr. Hamilton Jackson — med den Opgave at andrage hos Regering og Rigsdag om forskellige Reformers. Saa kom der frem i Kolonialraadene et Forslag om, at to Mænd for hvert Kolonialraad skulde sendes til Danmark for at forhandle med Regeringen og Rigsdagen. Jeg indsaar ikke, at dette kunde være til nogen Nytte, for jeg maatte gaa ud fra, at Finansministeriet, Regeringen og Rigsdagen var tilstrækkeligt inde i disse Sager til at behandle dem, især da vi havde Guvernøren til Hjælp. De Lovforslag, der skulde fremsættes, paakaldte oven i Købet aldeles ikke Kolonialraadenes Medvirken i finansiel Henseende, men var Lovforslag om, at Staten skulde — direkte imod, hvad vi egentlig tidligere havde været inde paa — bidrage af sine Midler til Øernes Ophjælpning, og dette maatte vi dog have Lov til at gøre uden Hensyn til Kolonialraadene. Jeg var noget bange for, at vi ved den omtalte Foranstaltning kunde faa alt for store Krav fremlagt, og jeg maa have Lov til at sige, som jeg før har sagt, at der er Grænser for, hvad Staten kan gøre for Vestindien, ikke mindst under den nuvæ-

rende Situation. Imidlertid svarede jeg ikke saaledes, at Kolonialraadsmedlemmerne ikke kunde være kommet. Jeg svarede kun, at jeg ikke udbad mig deres Nærværelse. Men naturligvis, hvis de vilde rejse herover, kunde de rejse. Jeg kunde ikke tænke mig, at man i den Forhandling, vi skulde føre i Rigsdagen om de vestindiske Forhold, vilde inddrage Kolonialraadenes Medlemmer, det var en Sag, Regering og Rigsdag maatte blive enige om. Saaledes har jeg altsaa stillet mig i denne Sag.

Det ærede Medlem for Horsens-Kredsen (Hans Nielsen) har med Rette en levende Interesse for de Straffelovsbestemmelser, der gælder for Vestindien. I mange Aar og meget for længe har helt forældede Straffelovsbestemmelser været gældende dér. Naar disse Bestemmelser ikke er ændrede tidligere, skyldes det, at Ministeriet og de forskellige Ministre — jeg ønsker at diskulpere ogsaa min Forgænger — har haft den Mening, at en ny Straffelov ret hurtigt vilde kunne vedtages og gennemføres her i Landet, og skønt man i Vestindien havde saa forældede Straffelovsbestemmelser som helt ned til Christian V.s danske Lov og en Forordning af 1840, syntes man dog, at det at gennemføre Straffeloven af 1866, for blot nogle Aar efter paa ny at indføre en ny Straffelov, for Vestindien var uhenigtsmæssigt. Saaledes opfatter jeg i alt Fald min Forgængers Stilling til Spørgsmaalet — det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) nikker —, og jeg synes ubetinget, at denne Opfattelse var forsvarlig, fra min Side er der intet Angreb i dette. Den samme Betragtning var ledende for mig, da jeg for 2 Aar siden blev Finansminister: det var muligt, at vi fik en ny Straffelov ret hurtigt, og hvorfor i Alverden skulde vi saa i Vestindien sætte den nuværende Straffelov igennem? Jeg maa tilstaa, at jeg har forandret min Mening. Jeg syntes efter de forskellige Domfældelser o. s. v., at det ikke længere gik an, at disse Straffelovsbestemmelser var gældende, og derfor har jeg altsaa sat i Gang, at et Udkast, eller hvad jeg skal kalde det — om Forladelse, en Anordning hedder det —, baseret paa den nugældende danske Straffelov, vil blive forelagt Kolonialraadet i Vinter. Forslaget laa næsten fuldt udarbejdet i Finansministeriet, og jeg nærer ingen Tvivl om, at det vil blive gennemført derovre og blive stadfæstet af Hans Majestæt Kongen. Saa er vi over dette, som det ærede Medlem med Rette, som jeg før sagde, interesserer sig for, at Straffelovsbestemmelserne i Vest-